



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 12/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2020 v pléne zloženom z predsedu pléna Ivana Fiačana a zo sudcov Jany Baricovej, Ladislava Duditša, Libora Duľu, Miroslava Duriša, Rastislava Kaššáka, Jany Laššákovej, Miloša Maďara, Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca), Petra Molnára, Petra Straku, Ľuboša Szigetiho a Martina Vernanského predbežne prerokoval návrh skupiny 30 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, zastúpenej povereným zástupcom Mgr. Radoslavom Pavelkom, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky

o súlade § 3 ods. 2 písm. f) zákona č. 91/2019 Z. z. o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami a o zmene a doplnení niektorých zákonov s čl. 35 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky,

o súlade § 3 ods. 5 písm. ab) zákona č. 91/2019 Z. z. o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami a o zmene a doplnení niektorých zákonov s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

o súlade § 13 ods. 4 zákona č. 91/2019 Z. z. o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami a o zmene a doplnení niektorých zákonov s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky,

o súlade § 14 ods. 10 zákona č. 91/2019 Z. z. o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami a o zmene a doplnení niektorých zákonov s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky,

o súlade § 12 ods. 1 písm. q) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 152/1995 Z. z. o potravinách v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 7 a čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky,

o súlade § 28 ods. 12 druhej vety zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 152/1995 Z. z. o potravinách v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a

o súlade § 51 ods. 6 zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Návrh skupiny 30 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky **p r i j í m a** na ďalšie konanie v celom rozsahu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh skupiny poslancov a ich argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 14. mája 2019 doručený návrh skupiny 30 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej aj „skupina poslancov“ alebo „navrhovatelia“), zastúpenej povereným zástupcom Mgr. Radoslavom Pavelkom, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o súlade ustanovenia § 3 ods. 2 písm. f) zákona č. 91/2019 Z. z. o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami“, v citáciách „zákon č. 91/2019 Z. z.“) s čl. 35 ods. 1 a 2 ústavy, o súlade ustanovenia § 3 ods. 5 písm. ab) zákona o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami s čl. 1 ods. 1 ústavy, o súlade ustanovenia § 13 ods. 4 zákona o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, o súlade ustanovenia § 14 ods. 10 zákona o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, o súlade ustanovenia § 12 ods. 1 písm. q) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 152/1995 Z. z. o potravinách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o potravinách“) s čl. 1 ods. 1, čl. 7 a čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, o súlade ustanovenia § 28 ods. 12 druhej vety zákona o potravinách s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a o súlade ustanovenia § 51 ods. 6 zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej

starostlivosti v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o veterinárnej starostlivosti“) s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

2. Skupina poslancov v úvodnej časti svojho návrhu uvádza, že Národná rada Slovenskej republiky (ďalej aj „národná rada“) schválila 28. marca 2019 zákon o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami s účinnosťou od 1. mája 2019. Definitívnemu schváleniu zákona prechádzalo prvé schválenie tohto zákona národnou radou 5. februára 2019, ktorý prezident Slovenskej republiky vrátil podľa čl. 102 ods. 1 písm. o) ústavy na opätovné prerokovanie s návrhom, aby národná rada zákon prijala s ním navrhovanými zmenami. Tento zákon je členený do štyroch samostatných článkov, pričom článok I upravuje samotné vymedzenie neprimeraných podmienok v obchode s potravinami, ich kontrolu a zodpovednosť za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom, článok II novelizuje zákon o potravinách, článok III novelizuje zákon o veterinárnej starostlivosti a článok IV zakotvuje účinnosť zákona.

3. Skupina poslancov v ďalšej časti návrhu uvádza, v čom vidí nesúlad jednotlivých napadnutých ustanovení zákona o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami s ústavou:

«K § 3 ods. 2 písm. f) zákona č. 91/2019 Z. z.

Predmetným ustanovením je zakázané peňažné alebo nepeňažné plnenie za návštevy a preverovanie si perspektívnych obchodných partnerov. Toto ustanovenie nezakazuje vyvíjať uvedenú aktivitu, teda sa stretávať za účelom možného uzatvorenia obchodného vzťahu, ale zakazuje spoplatňovanie takejto aktivity.

Podľa navrhovateľov toto ustanovenie zákona v sebe obsahuje obmedzenie práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR ...

Dôvodová správa k návrhu zákona č. 91/2019 Z. z. neuvádza, z akých dôvodov bolo nutné zaviesť toto ustanovenie, iba všeobecne uvádza, že sa v obchodných vzťahoch začali používať nové formy neprimeraných podmienok, a doterajší výpočet uvedený v zákone č. 362/2012 Z. z. je nedostatočný. Podľa uvedenej dôvodovej správy je vymedzenie neprimeraných podmienok potrebné z dôvodu ochrany tých účastníkov obchodných vzťahov, v neprospech ktorých sú neprimerané podmienky požadované, dohodnuté alebo uplatňované a že neprimerané podmienky sú dôsledkom zneužívania ekonomickej sily

jedného z účastníkov obchodného vzťahu. Podľa autorov zákona sa neprimerané podmienky prejavujú vyžadovaním, dohodnutím alebo uplatňovaním jednostranne výhodných obchodných podmienok, a to najčastejšie formou rôznych peňažných plnení alebo nepeňažných plnení dodávateľa nad rámec dohodnutej kúpnej ceny alebo vo forme zliav z kúpnej ceny, ktoré jednoznačne zvýhodňujú odberateľa a naopak, výrazne oslabujú pozíciu dodávateľa.

Zo znenia zákona č. 91/2019 Z. z. ani zo znenia dôvodovej správy však nevyplýva, prečo by malo byť peňažné alebo nepeňažné plnenie účastníka obchodného vzťahu za návštevu účastníka obchodného vzťahu u perspektívneho účastníka obchodného vzťahu za účelom vzniku obchodného vzťahu zakázané, resp. z akého dôvodu by sa malo jednať o neprimeranú podmienku.

Účelom ústavnej ochrany každého základného práva alebo slobody je ochrana predmetného práva alebo slobody, a nie ochrana účelu obmedzujúceho zásahu do obmedzovaného základného práva alebo slobody. Podľa prvej vety čl. 13 ods. 4 Ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd „sa musí dbať na ich podstatu a zmysel“. Pokiaľ sa prijme obmedzenie dbajúce na podstatu práva, ale zanedbávajúce zmysel práva, obmedzenie základného práva alebo slobody nebude v súlade s prvou vetou čl. 13 ods. 4 Ústavy. Podľa druhej vety čl. 13 ods. 4 Ústavy sa ustanovené obmedzenia môžu použiť len na ustanovený cieľ. Táto podmienka slúži na vylúčenie obchádzania ústavných garancií základných práv a slobôd tak, že zavedenie obmedzenia sa použije na predstieraný cieľ konformný s Ústavou, a v skutočnosti sa jeho prostredníctvom základné právo alebo sloboda obmedzí kvôli inému zámeru, ktorý nie je v súlade so zachovaním podstaty a zmyslu základného práva alebo slobody. Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa čl. 13 ods. 4 Ústavy musí interpretovať a aplikovať v spojení s príslušnou osobitnou normou Ústavy.

Podľa navrhovateľov napadnuté ustanovenie § 3 ods. 2 písm. f) neprimerane zasahuje do práva na podnikanie v oblasti obchodných vzťahov, a to bez toho, aby takýto zásah bol akokoľvek odôvodnený.

K § 3 ods. 5 písm. ab) zákona č. 91/2019 Z. z.

Toto ustanovenie je všeobecné a neurčité, napriek tomu však zákon č. 91/2019 Z. z. v ustanovení § 14 ods. 3 uvádza, že ministerstvo pôdohospodárstva uloží účastníkovi obchodného vzťahu, ktorý sa dopustí správneho deliktu tým, že v obchodnom vzťahu

požaduje, dohodne alebo uplatní neprimeranú podmienku uvedenú v napádanom ustanovení § 3 ods. 5 písm. ab), pokutu až do 500.000,- eur.

Z pohľadu relevancie rozporu tohto ustanovenia zákona s Ústavou SR navrhovatelia považujú za najvýznamnejšie poukázať na to, že toto ustanovenie zákona nespĺňa základné kvalitatívne požiadavky na to, aby mohlo zaviesť neprimeranú podmienku, z ktorej hrozí účastníkom obchodných vzťahov sankcia vo výške až do 500.000,- eur. Ako zásadný nedostatok právnej úpravy navrhovatelia vnímajú okrem iného neurčité a nejasné právne vymedzenie „iného konania alebo opomenutia účastníka...“, ktoré sa odchyľuje od poctivého obchodného styku“. V súlade so stabilnou rozhodovacou ústavnou praxou platí, že každé zákonné ustanovenie musí byť dostatočne presné a určité na to, aby umožnilo adresátom normy rozumne predvídať dôsledky, resp. účinky právnej normy na ich správanie. Predmetné napádané ustanovenie však stanovuje, že účastník obchodného vzťahu môže byť sankcionovaný za iné konanie alebo opomenutie, ktoré sa odchyľuje od poctivého obchodného styku bez toho, aby sa v zákone uvádzalo, o aké konanie alebo opomenutie má ísť a bez toho, aby sa uviedlo, čo znamená „odchýliť sa od poctivého obchodného styku“. Navrhovatelia majú za to, že absencia jasnej a určitej definície neprimeranej podmienky má protiústavný charakter.

... Z princípu právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR) možno odvodiť požiadavku racionálnosti a spravodlivého obsahu zákona. Zákon musí ďalej spĺňať podmienku predvídateľnosti (angl. foreseeability), a teda jednoznačnosti a zrozumiteľnosti. ESLP opakovane akcentuje vylúčenie svojvôle, resp. svojvoľného uplatňovania zákona zo strany vnútroštátnych orgánov. Tento test legality zákona, ktorým sa obmedzuje základné právo tak obsahuje zodpovedanie otázky, či zákonné ustanovenie je dostatočne presné a určité na to, aby umožnilo adresátom normy rozumne predvídať dôsledky, ktoré môže mať ich činnosť predpokladaná zákonom. Rovnako aj účinky zákona musia byť predvídateľné do tej miery, aby sa subjekty práva mohli vo svojom správaní ním riadiť.

Navrhovatelia sú toho názoru, že v súvislosti s prijatím predmetného ustanovenia zákona okrem iného nedošlo práve k splneniu podmienky jeho predvídateľnosti, a to z dôvodu, že zákon neposkytuje rozumnú mieru istoty, určitosti a jasnosti, pri určení „iného konania alebo opomenutia, ktoré sa odchyľuje od poctivého obchodného styku“,

ktoré má byť považované za neprimeranú podmienku, za ktorú hrozí sankcia až do výšky 500.000,- eur.

Podľa názoru navrhovateľov, v napádanom ust. § 3 ods. 5 písm. ab) absentuje jednoznačné určenie objektívnej stránky ako obligatórneho znaku skutkovej podstaty správneho deliktu. V prípade nejasného a neurčitého definovania konania alebo opomenutia, nie je možné určiť porušenie takejto povinnosti a teda naplnenie objektívnej stránky deliktu a uložiť jeho páchatelovi sankciu. Obligatórnymi znakmi každej skutkovej podstaty správneho deliktu sú totiž objekt (chránený záujem), objektívna stránka (porušenie povinnosti), subjekt (páchatel) a subjektívna stránka (zodpovednosť).

Znenie napadnutého ustanovenia zákona tak možno považovať len za snahu podradiť čo možno najväčší počet prípadov pod nejasné a neurčité ustanovenie tak, aby príslušný orgán mohol vyberať sankcie za akékoľvek konania, ktoré podľa jeho interpretácie budú spadať pod nejasný a neurčitý pojem „odchýlenie sa od poctivého obchodného styku“...»

4. Namietaný nesúlad § 13 ods. 4 a § 14 ods. 10 zákona o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami, § 28 ods. 12 zákona o potravinách a § 51 ods. 6 zákona o veterinárnej starostlivosti s označenými článkami ústavy navrhovateľa odôvodňujú najmä takto:

«Ako už bolo uvedené vyššie, podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR platí, že: „(1) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.“ Podľa navrhovateľov právna úprava uvedená v ustanoveniach... popiera základné princípy právneho štátu a demokratickej spoločnosti.

Podľa § 55 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov platí, že „Pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak, včas podané odvolanie má odkladný účinok“. Toto ustanovenie patrí medzi tak závažné princípy správneho konania, že je potrebné na ňom trvať, a to aj pri osobitných správnych konaniach, ktoré subsidiárne pôsobenie správneho poriadku výslovne vylúčili. Túto skutočnosť potvrdil aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí zo dňa 27.3.2012, sp. zn. 1Sžr/68/2011, keď *expressis verbis* judikoval, že zásady správneho konania sa musia vzťahovať aj na osobitné správne konania, ktoré subsidiárne pôsobenie správneho poriadku

výslovne vylúčili. Toto stanovisko Najvyššieho súdu SR bolo pritom následne potvrdené aj novším rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.3.2016, sp. zn. 10Sžso/14/2015...

Tým, že uvedené ustanovenia vylučujú odkladný účinok odvolania, resp. rozkladu, negujú tak účinok týchto opravných prostriedkov vo vzťahu k efektívnej ochrane práv dotknutých subjektov voči potenciálnym nezákonným rozhodnutiam orgánov štátnej správy, a to v rámci zákonom stanoveného dvojinštančného procesu rozhodovania.

Dotknuté subjekty musia mať v právnom štáte možnosť efektívnej procesnej obrany proti prípadným nezákonným rozhodnutiam správnych orgánov. Aspoň týmto spôsobom musí byť aspoň sčasti vyvážené ich postavenie vo vzťahu k postaveniu štátnych orgánov, ktoré disponujú prostriedkami štátneho donútenia. Vylúčenie odkladného účinku znamená predbežnú vykonateľnosť neprávoplatných sankčných rozhodnutí určitých správnych orgánov. Takéto rozhodnutia sú prejavom štátnej regulácie a represie voči sankcionovaným účastníkom obchodných vzťahov. V dôsledku vylúčenia odkladného účinku odvolania proti rozhodnutiam o uložení pokuty môže nastať situácia, že tieto rozhodnutia sa stanú vykonateľnými a reálne dôjde k ich nútenému výkonu v exekučnom konaní ešte pred tým, ako bude mať dotknutý subjekt vôbec možnosť iniciovať súdne konanie o preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí podaním správnej žaloby. Aj v danom prípade totiž platí, že dotknutý subjekt sa môže domáhať súdnej ochrany až po vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Z uvedeného teda vyplýva, že predmetné ustanovenia sťažujú dotknutým osobám prístup k súdu, a to v rozpore s čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a obmedzujú ich možnosti efektívne sa brániť proti rozhodnutiam o uložení pokuty.

Z uvedených dôvodov je nepriznanie odkladného účinku odvolania a rozkladu v týchto prípadoch možno považovať za diskriminačný až šikanózný legislatívny zásah upierajúci procesné práva niektorým podnikateľským subjektom z oblasti obchodu s potravinami. Dôsledkom danej úpravy je aj to, že v prípade, že bude subjekt musieť zaplatiť uloženie pokuty ihneď, dôjde k závažnému ohrozeniu sociálnych istôt zamestnancov pracujúcich v segmente potravinárstva, pretože v týchto prípadoch dochádza k zosobneniu pokuty konkrétnemu zamestnancovi.»

5. Skupina poslancov napokon namieta nesúlady § 12 ods. 1 písm. q) zákona o potravinách s čl. 1 ods. 1, čl. 7 a čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, čo odôvodňuje okrem iného tým, že «... núti predajcu, aby obmedzil vizuál svojich letákov v prospech určitej skupiny dodávateľov.

... Obmedzenie toho, čo môže byť uvedené v letáku, reklamnom časopise alebo inej forme komunikácie za účelom propagácie a marketingu poľnohospodárskych výrobkov a potravín zavedené ustanovením § 12 odseku 1 písm. q) zákona č. 152/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov predstavuje neodôvodnený zásah do vlastníckeho práva. Podľa § 123 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka „je vlastníkom v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním“. Letáky, reklamné časopisy a iné formy komunikácie za účelom propagácie poľnohospodárskych výrobkov a potravín sú vo vlastníctve predajcu až do okamihu, kedy sú darované iným osobám. Predajca je teda zo zákona oprávnený rozhodovať, čo na takéto propagačné materiály zverejní, pokiaľ to nie je v rozpore s inými právnymi predpismi. Ak však chce zákon toto jeho vlastnícke právo obmedziť, musí to byť iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme. Ani jedno z týchto kritérií však nebolo v tomto prípade splnené.

Ustanovenie § 12 odseku 1 písm. q) zákona č. 152/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov je tiež v rozpore s čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého má každý právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť. Existujú predajcovia, ktorí sa špecializujú na predaj potravín zo zahraničia, pretože v Slovenskej republike sa nevyrobajú potraviny, ktoré by ich mohli nahradiť. Požiadavka, aby ten, kto predáva takéto potraviny musel v každom letáku uviesť najmenej polovicu poľnohospodárskych výrobkov a potravín z celkového množstva poľnohospodárskych výrobkov a potravín takých, ktoré boli vyrobené v Slovenskej republike, je preto absolútne neprimeraná a nedôvodná. Zároveň táto požiadavka diskriminuje predajcov takýchto potravín na trhu s potravinami a vedie k tomu, že takýto predajcovia nebudú môcť potraviny, ktoré predávajú, propagovať spôsobom stanoveným zákonom.

... Ustanovenie § 12 ods. 1 písm. q) zákona č. 152/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov jednoznačne obmedzuje propagáciu a marketing poľnohospodárskych výrobkov

a potravín dovážaných z iných členských štátov EÚ. Také opatrenie je diskriminačné a má za následok to, že takéto výrobky a potraviny budú vytláčané z prístupu na trh s potravinami, keďže reklamované budú najmä výrobky a potraviny vyrobené na Slovensku. Takéto obmedzenie pri propagácii a marketingu poľnohospodárskych výrobkov a potravín bráni obchodu v rámci Únie, a preto je v rozpore s čl. 34 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ), podľa ktorého množstevné obmedzenia dovozu a všetky opatrenia s rovnocenným účinkom sú medzi členskými štátmi zakázané.

Aj podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) platí, že každé vnútroštátne opatrenie, ktoré môže priamo alebo nepriamo, skutočne alebo potenciálne brániť obchodu v rámci Únie, treba považovať za opatrenie s rovnocenným účinkom ako množstevné obmedzenie v zmysle článku 34 ZFEÚ (napr. rozsudok z 18. októbra 2012, Elenca, C 385/10, EU:C:2012:634, bod 22; ako aj rozsudok zo 6. októbra 2015, Capoda Import Export, C 354/14, EU:C:2015:658, bod 39). V týchto rozsudkoch súdny dvor uviedol, že len samotná skutočnosť odrádzania od dovozu alebo uvádzania predmetných výrobkov na trh v predmetnom štáte predstavuje pre dovozcu prekážku voľného pohybu tovaru (rozsudok z 12. júla 2012, C-171/11, Fra.bo, bod 22 a citovaná judikatúra).

Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora tiež vyplýva, že článok 34 ZFEÚ odzrkadľuje povinnosť dodržiavať zásady zákazu diskriminácie a vzájomného uznávania výrobkov zákonne vyrobených a uvádzaných na trh v iných členských štátoch, ako aj povinnosť zaručiť výrobkom Únie voľný prístup na vnútroštátne trhy. Za opatrenia s rovnakým účinkom ako množstevné obmedzenia dovozu v zmysle článku 34 ZFEÚ sa pritom musia považovať také opatrenia prijaté členským štátom, ktorých cieľom alebo účinkom je menej výhodné zaobchádzanie s výrobkami pochádzajúcimi z iných členských štátov, ako aj prekážky voľného pohybu tovaru vyplývajúce pri neexistencii harmonizácie právnych poriadkov z uplatnenia na tovary s pôvodom v iných členských štátoch, kde sú tieto tovary zákonne vyrábané alebo uvádzané na trh, z pravidiel týkajúcich sa podmienok, ktorým musia zodpovedať tieto tovary, aj keď sú tieto pravidlá nerozdielne uplatniteľné na všetky tovary. Pod tento istý pojem patrí tiež akékoľvek iné opatrenie, ktoré bráni prístupu na trh určitého členského štátu výrobkom s pôvodom v iných členských štátoch.».

6. Navrhovatelia navrhujú, aby ústavný súd:

«1. Návrh podľa § 56 ods. 1 ZoÚS predbežne prerokoval a podľa § 56 ods. 5 ZoÚS prijal na ďalšie konanie;

2. Vo veci samej tomuto návrhu vyhovel a vydal nasledovný nález:

„Ustanovenie § 3 ods. 2 písm. f) zákona č. 91/2019 Z. z. o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami a o zmene a doplnení niektorých zákonov nie je v súlade s čl. 35 ods. 1 a 2 Ústavy SR.

Ustanovenie § 3 ods. 5 písm. ab) zákona č. 91/2019 Z. z. o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami a o zmene a doplnení niektorých zákonov nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

Ustanovenie § 13 ods. 4 zákona č. 91/2019 Z. z. o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami a o zmene a doplnení niektorých zákonov nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR.

Ustanovenie § 14 ods. 10 zákona č. 91/2019 Z. z. o neprimeraných podmienkach v obchode s potravinami a o zmene a doplnení niektorých zákonov nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR.

Ustanovenie § 12 ods. 1 písm. q) zákona č. 152/1995 Z. z. o potravinách v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, čl. 20 ods. 1 a ods. 4 Ústavy SR a čl. 7 Ústavy SR.

Ustanovenie § 28 ods. 12 druhá veta zákona č. 152/1995 Z. z. o potravinách v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR.

Ustanovenie § 51 ods. 6 zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR.“»

II.

Predbežné prerokovanie návrhu skupiny poslancov

7. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy rozhoduje ústavný súd o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

8. Podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd začne konanie, ak podá návrh najmenej pätina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky.

9. Podľa § 74 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy o súlade právnych predpisov nižšej právnej sily s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas národná rada a ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, môže podať najmenej pätina poslancov národnej rady.

10. Podľa § 35 ods. 1 druhej vety zákona o ústavnom súde skupinu poslancov národnej rady podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) ústavy ako účastníka konania zastupuje poverený zástupca.

11. Podľa § 75 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov okrem všeobecných náležitostí podľa § 43 musí obsahovať

a) označenie právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia, ktorého nesúlad s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo medzinárodnou zmluvou navrhovateľ namieta,

b) dôvody, ktoré vedú navrhovateľa k pochybnostiam o súlade napadnutého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo medzinárodnou zmluvou,

c) označenie predpisu vyššej právnej sily, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia alebo medzinárodnej zmluvy, jej časti alebo niektorého jej ustanovenia, s ktorým napadnutý právny predpis podľa navrhovateľa nie je v súlade.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

15. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval návrh skupiny poslancov a dospel k názoru, že návrh spĺňa zákonom ustanovené náležitosti návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov, ako aj procesné podmienky, za ktorých ústavný súd môže vec prerokovať a rozhodnúť o nej. Na základe týchto skutočností ústavný súd rozhodol o prijatí návrhu na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2020

Ivan Fiačan
predseda pléna
Ústavného súdu Slovenskej republiky